

Jeg kan ikke forstå, at vi ikke bare ganske enkelt kan få en garanti for, at det ikke er noget, der skal køres igennem på få uger. Det, vi jo ikke ved, er, hvor mange forbehold og hvilke forbehold der skal til afstemning. Det får vi først at vide i starten af august. Det grundlag, regeringen vil udskrive folkeafstemning på, en statsbestilt rapport, får vi også først i starten af august. Derfor er det nemt at sige i dag, at man ikke bare lige kan køre en debat over nogle få uger – så må alle andre også have mulighed for at gå ind i debatten og komme med modindlæg inden den egentlige folkeafstemning.

Kan vi ikke bare få et tilsagn om, at det ikke bliver nogle ganske få uger, der bliver inden en folkeafstemning, men at der vil blive ordentlig tid. Vi taler om måneder.

Kl. 17:00

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til ordføreren.

Kl. 17:00

Margrethe Vestager (RV):

Først og fremmest tror jeg altså, at det er vigtigt – det er det i hvert fald for os, for vi oplever det som en radikal idé – at der bliver lavet en vurdering af forbeholdenes betydning, altså den DIIS-rapport, som vi venter på. Det kan godt være, at den er bestilt herfra, men det er uafhængige forskere, der laver den. Det er i hvert fald med det blik, jeg har tænkt mig at læse den. Jeg tror heller ikke, at de går nogens ærinde, for det er sådan set deres forskningsmæssige uafhængighed, der er lagt ind i det arbejde, de laver.

Det andet er, havde jeg nær sagt: Hvor svært kan det være? Diskussionen om euroen bliver jo ikke anderledes af, at vi ved, hvornår vi skal stemme om den. Den diskussion er der lige nu. Diskussionen om forsvarsforbeholdet bliver jo ikke anderledes af, at vi ved, hvornår vi skal stemme om det.

Jeg håber, man kan regne med, at regeringen som lovet i regeringsgrundlaget vil sætte det til afstemning i den her valgperiode. Det synes jeg er vigtigt. Det er sådan set alt nok for os, og derfor glæder vi os til at tage debatten. Derfor havde jeg det med i dag, derfor skriver jeg ugebrev om det, og derfor vil vi gøre vores i de kommende uger – og selvfølgelig også på den anden side af juli måned – for at få gang i den debat, så den ikke bare bliver afhængig af, om der er en afstemningsdato eller ej.

Kl. 17:01

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak til ordføreren. Vi når ikke flere korte bemærkninger, så vi går videre i ordførerrækken. Værsgo til fru Line Barfod fra Enhedslisten.

Kl. 17:01

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne starte med at sige tillykke til de sygeplejersker, pædagoger, SOSU'er og mange flere, som gennem flere ugers strejke har sat fokus på behovet for ligeløn og for bedre velfærd, og tillykke til FOA's medlemmer, som har sprængt rammen og vist, at det nytter at strejke, og især tillykke med at det er lykkedes jer at skabe en vigtig debat om vores velfærdssystem og forringelserne af vores fælles, solidariske velfærd. Den flotte opbakning, I har opnået i befolkningen, viser, hvor central sikringen af velfærden er for mange mennesker. Vi har endnu ikke nået målet, men I har taget de første skridt. I er blevet hørt på Christiansborg, ikke kun ved at vi har hørt jeres sange og råb, når vi debatterer i Folketingssalen og i udvalg, men også ved at I har fået sat ligeløn og velfærd på dagsordenen.

Når statsministeren siger, at regeringen ikke vil gribe ind i konflikten nu, men at de strejkende ikke får en krone mere end 12,8 pct., er det rent hykleri. Det er finansministeren, der har dikteret rammen på 12,8 pct., og det er regeringen, der dikterer den samlede økonomi i kommuner og regioner, så regeringen har allerede grebet ind. Statsministeren, finansministeren og resten af regeringen er ligeglade med de ansatte og patienterne på sygehusene, med de ansatte og brugerne i ældreplejen, med de ansatte, børnene og forældrene i daginstitutionerne. Målet helliger midlet, og for regeringen er målet mindre offentlig velfærd, mere privatiseret sundhed, pasning og pleje. Det siger jo alt om et såkaldt Velfærdsdanmark, at nødberedskabet nogle steder under strejken har været bedre end den daglige normering.

Når konflikten på et tidspunkt er overstået, er det nødvendigt at få diskuteret forløbet og også at få det diskuteret internt i fagbevægelsen. Vi opnår først store fremskridt, når hele fagbevægelsen begynder at vise solidaritet – solidaritet med de strejkende og solidaritet med alle dem, der bliver tabere, hvis regeringen får held med sin privatisering af velfærden. Sidste sommer og under valgkampen blev der af adskillige partier lovet penge til de lavtlønnede offentligt ansatte. Derfor kan jeg godt forstå, at de strejkende flere